

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Υπευθύνωνται οὗτοι τοῦ Ἐπισημοῦ τῆς Παιδείας. Ἐν τῇ κατ' ἔχουσαν περὶ τούτου περιοδικῷ συγγραμμῷ, ἀληθεῖς περιουσίαι εἰς τὴν ἡλικίαν ἡμετέραν εἰσὶν, καὶ ἰσὺς τοῦ Ὀλοκαυτοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ἄς ἀντικρῶμα ἔργοντα καὶ χρησιμώτατα εἰς τὰς ψυχὰς.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός
καὶ εἶνε προπληρωταί δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΚΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 18. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0, 18
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὅδὸς Αἰόλου, 119, ἐναντι Χρυσοσπηλαιωτικῆς

Περίοδος Β'. — Τόμ. 4^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 1 Νοεμβρίου 1897

Ἔτος 19^{ον}. — Ἀριθ. 46

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Συνέχεια ὡς Σελ. 337)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'

ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΑ

Ἐν τούτοις ἡ ἐν Δρέσδη νίκη ὑπῆρξε διὰ τὸν Ναπολέοντα ἐν τῶν τελευταίων μειδιαμάτων τῆς τύχης. Μετ' ὀλίγον ἔφθασεν εἰς Παρίσιος ἡ εἰδησις μεγάλου ἀτυχήματος: Ὁ Αὐτοκράτωρ ἐνίκηθη ἐν Λειψία, κατὰ τὴν αἰματηρὰν καὶ λυσσαλέαν ἐκείνην μάχην, τὴν ὁποίαν οἱ Γερμανοὶ ἀπεκάλεσαν «μάχην τῶν Ἐθνῶν». Τὰ συμμαχικὰ στρατεύματα εἶχον περιζώσῃ τὸν Ναπολέοντα διὰ κύκλου αἰθροῦ. Ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ἠγωνίσθη ἀπεγνωσμένως κατὰ δυνάμειν διπλασίων καὶ τριπλασίων τῶν ἰδικῶν του. Καὶ ἡ προδοσία ἀπεταλείωσεν ὅ,τι εἶχεν ἀρχίσῃ ἡ ἀριθμητικὴ ὑπεροχὴ. Παρασυρθέντες ὑπὸ τοῦ Βερναρδόττη — στρατάρχου ἄλλοτε τῆς Αὐτοκρατορίας, τὸν ὁποῖον ὁ Ναπολέων εἶχεν ἐμπλήσῃ τιμῶν, καταστήσας αὐτὸν καὶ Διάδοχον τῆς Σουηδίας (*), — δώδεκα χιλιάδες Σάξωνες, ἀποτελοῦντες μέρος τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ στρατοῦ, ἔστρεψαν τὰ ὄπλα κατὰ τῆς Γαλλίας.

Κατ' οὐδένα τρόπον ἤθελε νὰ παραδεχθῇ ὁ Ἐκτωρ, ὅτι ὁ Αὐτοκράτωρ ἐνίκηθη. Αὐτὸς νὰ υποχωρήσῃ; ἔλεγεν ἀδύνατον! δὲν ἦτο υποχώρησις ἢ κίνησις πρὸς τὰ ὀπίσω, στρατήγημα καὶ οὐδὲν πλέον...

Περὶ τοῦ ζητήματος τούτου ἐφιλονεῖσκον συνεχῶς μετὰ τὸν πολιτὴν Δαγκέν.

— Μὰς τα ἔκαμε ρότιδ ο ὁ κύριος Αὐτοκράτωρ σου! ἔλεγεν ὁ γηραιὸς δημοκρατικὸς. Ἐντὸς ἑξ μηνῶν θὰ ἔχωμεν τοὺς συμμαχοὺς μέσα εἰς τὸ Παρίσι!

— Ποτέ! ἀπάνητα ὁ Ἐκτωρ ζωηρῶς. Ὅσῳ ζῆ ὁ Αὐτοκράτωρ, ἐχθρὸς

δὲν θὰ πατήσῃ τὸ ἔδαφος τῆς Γαλλίας!
— Καλὸ' αὐτὸ θὰ το ἰδοῦμε! Καὶ πρῶτον, ἐπειδὴ εἶνε Αὐτοκράτωρ, αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι εἶνε καὶ ἀθάνατος. Ἐπειτα, φίλε μου, πῶς τα θέλεις! Εἰμπορεῖ, καλέ, ὁ Αὐτοκράτωρ μετὰ τὰς ἐκατὸν ἢ ἐκατὸν πενήντα χιλιάδας του, νὰ τα βάλῃ μετὰ τὸ μισὸ ἑκατομμύριον τῶν συμμαχῶν; ... Ἔστω, ἐταν δίδῃ μάχην αὐτὸς, προσωπικῶς, νικᾷ. Ἀλλὰ εἰμπορεῖς νὰ πῆς τὸ ἴδιον καὶ διὰ τοὺς σωματάρχας του; Νά, ὁ σωματάρχης Οὐδινότης ἐνίκηθη εἰς τὸ Γκροσμπέρεν ὁ Μακδονάλδος εἰς τὸ Κάτομπαχ ὁ Βανδάμ ἠγματοκρίστη εἰς τὸ Κούλμ ὁ Νέυ, καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ Νέυ, ὁ ἀνδρείος τῶν ἀνδρείων, ἔσπασθη εἰς τὸ Δένεβιτς. Ὁ Ναπολέων εἶνε πλέον ἐξηγνημένος. Ἐπῆρε ἀπὸ τὴν Γαλλίαν ὅσους στρατιώτας ἤμποροῦσε νὰ πάρῃ. Ἄς κτυπᾷ ὁ-

γω μόνον ὅτι, ὅτιδήποτε ἄλλο καὶ ἂν κάμῃ, εἴμεθα χαμένοι, ἐκτὸς μόνον ἂν κλείσῃ εἰρήνην.

Ἄλλὰ τοιοῦτόν τι βεβαίως δὲν ἐνδοῖ ὁ Αὐτοκράτωρ.

— Ποῖος ὁμιλεῖ περὶ εἰρήνης, κατ' ἡν στιγμήν ὁ ἐχθρὸς εὐρίσκεται εἰς τὰ

σφ θέλῃ τώρα τὴν γῆν μετὰ τὸ πῶδες τοῦ ὄχι λεγῶν, ἀλλ' οὔτε ἓνας στρατιώτης δὲν θὰ ἐξέλθῃ. Οἱ ἄλλοι ἀπεναντίας ἔχουν ἐφεδρείας σημαντικὰς καὶ ἂν υπεχώρησαν πρὸς στιγμήν, θὰ ἐπιστρέψουν πολυαριθμότεροι καὶ ἰσχυρότεροι.

— Ὁ μέγας ἀνὴρ Ἰσα-Ἰσα εἰς τὴν στιγμήν τοῦ ἐσχάτου κινδύνου φαίνεται! εἶπεν ἀποφθεγματικῶς ὁ Ἐκτωρ. Ἐκεῖ τοῦ νομίζου ὅλοι ὅτι κατεστράφη...

— Ναι, ναι, διέκοφεν ὁ Δαγκέν δὲν θέλω νὰ πῶ ὅτι ὁ Αὐτοκράτωρ θὰ μας ἐγκαταλείψῃ, πρὶν κάμῃ κἂν ὅ,τι εἶνε ἀνθρωπίνως δυνατόν διὰ νὰ μας σώσῃ. Λέ-

(*) Ὁ Βερναρδόττης οὗτος, τῇ ἀπαίτησίᾳ τοῦ Ναπολέοντος, ὑποβιβάθη ὑπὸ τοῦ Βασιλέως τῆς Σουηδίας Καρόλου ΙΓ' τῷ 1810, καὶ ἐγένετο Διάδοχος τοῦ σουηδικοῦ Θρόνου, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνήλθε τῷ 1818, βασιλεύσας ὑπὸ τὸ ὄνομα Κάρολος ΔΓ'.

πρόθυρα; Ήλεγεν. "Οχι, πρέπει να πολεμήσωμεν, και όταν νικηθώμεν, τότε είμπορούμεν να σκεφθώμεν και περί ειρήνης. Ναί, την θέλω την ειρήνην, αλλά την θέλω ασφαλή και έντιμον. Η Γαλλία στηρίζεται εις εμέ. Δεν θέλω να κάμω τίποτε έξευτελιστικόν δι' αυτήν και δι' εμέ. — Μάθετε, Ήλεγεν ακόμη, ήμέρας τινάς βραδύτερον, προς τους αντίπροσώπους, μάθετε ότι άποδηήσω, αλλά δεν άτιμάζομαι. Έντός τριών μηνών θα έχωμεν ειρήνην, ο έχθρος θα καταστραφή, ή εγώ θα είμαι νεκρός. "Οποιος τολμήση να πατήση το γαλλικόν έδαφος, πολύ γρήγορα θα μετανοήση!

Περί τας άρχάς του Νοεμβρίου, έν φη ο Έκτωρ ήλιπζεν ότι θα τον εκάλει πλησίον του, ο Αυτοκράτωρ επανήλθε διά να προετοιμάση νέαν έστρατείαν.

Από της άριζεύσεως του, μεθ' όλας τας άνησυχίας και τους φόβους, οι όποιοι συνεύχον πάσαν καρδίαν, ή Αύλη επανέλαβε την συνήθη της ζωής. Ο Αυτοκράτωρ ήθελε να διασκεδάσουν, ή τουλάχιστον να φαίνονται ότι διασκεδάζουν, Αί έσονται και οι χοροί διεδέχοντο άλλήλους, είπερ ποτε λαμπρότεροι; οι δε αυλικοί ήρχισαν πάλιν τας υποχλίσεις και τας κολακείας, επιδουμάζοντες ό,τι Ήλεγεν ή έκαιμεν ο Αυτοκράτωρ με δουλικήν προθυμίαν, διά την όποιαν απείλημιώνοντο κατόπιν, κακολογούντες αυτόν όπισω του...

Ο Έκτωρ ανέλαβε τας καθήκοντά του παρά τῷ Ναπολέοντι, ο όποιος τον εδέχθη με την συνήθη του ευμένειαν.

— Λοιπόν; τῷ εἶπε, σύρων ελαφρώς τὸ αὐτί του; εἶσα εὐχαριστημένος πού ἔχεις ἀδελφὴν;

— Πῶς, Μεγαλειότατε; τὸ εἰςεύρετε;

— Καὶ μήπως ἐγὼ δὲν ἤξεύρω τὰ πάντα;... Ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε πόσον χαριτωμένη ἡ Διὸς Λουκία Μορανζή, ἢ μᾶλλον ἡ Διὸς Ἐρριέττα Ἀλβα;

— Βεβαίως, Μεγαλειότατε! ἀπήντησεν ὁ Έκτωρ, ἀπορῶν πῶς ὁ Αυτοκράτωρ, εἰς τὸν ὅποιον ἐνόμιζεν ὅτι εἶχε ναυαγγεῖλῃ κάτι νέον, ἦτο τόσο πολὺ ἐνήμερος εἰς τὰ οἰκογενειακά του, — καὶ εἶμαι πάρα πολὺ εὐτυχὴς!

— Τὸ πιστεύω! εἶπεν ὁ Ναπολεὼν μου φαίνεται δὲ προσέθεσεν ἀστεειυόμενος κατὰ βάθος, ὅτι τώρα πού ἔχεις τόσο εὐχάριστον συντροφιάν, δὲν θὰ εἶσαι καὶ πολὺ πρόθυμος νὰ με ἀκολουθήσης εἰς τὸν πόλεμον.

— Περισσότερον παρά ποτε, Μεγαλειότατε! ἀπήντησεν ὁ νεανίας ἐνθουσιωδῶς.

— Τότε λοιπὸν ἠσύχασε, εἶπεν ὁ Αυτοκράτωρ σοβαρῶς, διότι σοῦ προετοιμάζω τὴν εὐκαιρίαν νὰ κερδίσης τὰς ἐπιτιμίας τοῦ λοχαγοῦ. Ἐν τῷ μεταξύ, πήγατε νὰ εἰδοποιήσης τὸν κύριον Μο-

ρανζήν, ὅτι τὸν περιμένω αὖριον τὸ πρωῒ.

Τὴν ἐπομένην ὁ ὑποδιευθυντὴς τῶν Ἀρχαίων ἀνήλθεν εἰς τὰ Ἀνάκτορα, κατόπι τῆς προσκλήσεως τοῦ Αυτοκράτορος.

— Ἐν πρώτοις, φίλε μου, τῷ εἶπεν ὁ Ναπολεὼν, ὀφείλω νὰ σας εὐχαριστήσω, διότι ἐσπεύσατε νὰ μου ἀναγγείλετε τὴν λύσιν αὐτοῦ τοῦ ζητήματος, τὸ ὅποιον, ὁμολογῶ, μ' ἐνδιέφερε πολὺ. Εἶδατε λοιπὸν ὅτι ἡ καταπληκτικὴ αὐτὴ ὁμοιότης δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ὀφείλεται εἰς σύμπτωσιν;

— Δυστυχῶς εἴχατε πολὺ δίκαιον, Μεγαλειότατε, καὶ ἡ ἀνακάλυψις ἦτο πολὺ σκληρὰ δι' ἐμέ.

— Σὲ ἐνόησα κάλλιστα, φίλε μου. Ἀλλὰ τὸ παιδί δὲν θὰ παύσῃ ποτὲ νὰ σας ἀγαπᾷ. Τὸ ἀνεθρέψατε, τὸ ἀγαπήσατε, τὸ ἐλατρεύσατε. Κατὰ τί διαφέρετε ἀπὸ πατέρα ἀληθινόν;

— Καὶ ὅμως, Μεγαλειότατε, δὲν εἶμαι ὁ πατέρας της!... Τὸ μόνον τὸ ὅποιον μὲ παρηγορεῖ, εἶνε ὅτι, ἂν ἡ ἀδελφὴ μου καὶ ἐγὼ—οἱ ὅποιοι δὲν εἴμεθα πλέον νέοι—ἀποθάνωμεν πρὶν ὑπανδρευθῆ, δὲν θὰ μείνῃ μόνῃ ἐπὶ τὸν κόσμον; θὰ ἔχη προστάτην, ἀδελφόν.

Καὶ συγκρατῶν τὴν συγκίνησιν του προσέθεσεν:

— Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης μὲ ἐκάλεσε, νομίζω, διὰ νὰ μου ὁμιλήσῃ...

— Ναί, ἀκριβῶς περὶ τοῦ μέλλοντος τῶν δύο αὐτῶν νέων.

— Μεγαλειότατε, τὸ μέλλον τῆς Λουκίας... τῆς Ἐρριέττας εἶνε ἐξησφαλισμένον. Ἐγὼ μίαν μικράν, ἀλλ' ἀρκετὴν περιουσίαν. Ἐλπίζω ὅτι ἡ θεὴ μου θυγάτηρ θὰ εὐχαριστηθῆ με αὐτὴν, ὅπως θὰ ἠεχαριστεῖτο καὶ ἡ ἀληθινὴ μου θυγάτηρ.

— Ἀλλ' ὁ Έκτωρ;

— Ὁ Έκτωρ;

— Ναί, πρὸ δέκα ἐτῶν. θὰ ἔλεγα: εἶνε ἀξιωματικὸς μου λαμπρὸν στάδιον ἀνοίγεται πρὸ αὐτοῦ δὲν ἔχει παρά νὰ βαδίσῃ ἐμπρός. Ἀλλὰ σήμερον;... Τίς οἶδεν!... ὁ πόλεμος θὰ ξαναρχίσῃ ἡμπορεῖ καὶ νὰ φονευσθῇ. Θέλω λοιπὸν νὰ ἐξασφαλίσω τὸ μέλλον τοῦ παιδιοῦ, πρὸς τὸ ὅποιον τρέφω ἀνεκάθεν ἀγάπην πατρικὴν. ἤξεύρετε τίποτε περὶ τῶν κτημάτων τῶν γονέων του; Πού εὐρίσκονται;

— Εἰς τὰ περὶχωρα τῆς Νάντης. Ἀλλὰ δὲν εἶνε καὶ μεγάλη πρᾶγματα: ἓνας πύργος, ἓνα δάσος γύρω-γύρω καὶ μερικὰ ἄλλα ὑποστατικά. Τὸ ὅλον ἀντιπροσωπεύει ἀξίαν διακοσίων μέχρι τριακοσίων χιλιάδων φράγκων. Κατὰ τὸ τελευταῖόν μου ταξεῖδιον εἰς Νάντην, ἐπειδὴ ἐνδιαφέρομαι πολὺ διὰ τὸ παιδί, ἐφρόντισα νὰ ἴδω τους τίτλους τῆς ιδιοκτησίας τοῦ Ἀλβα. Εἶχον κατατεθῆ-

ἄλλοτε ὑπὸ τοῦ κόμητος εἰς ἓνα Συμβολαιογράφον, ὁ ὁποῖος ἔτυχε νὰ εἶνε φίλος μου.

— Καὶ τὰ κτήματα;

— Ἐθιμειθῆσαν καὶ ἐπωλήθησαν.

— Καὶ ποῖος εἶνε σήμερον ιδιοκτῆτης;

— Κάποιος, ὁ ὁποῖος τὰ ἠγόρασεν ὄχι καὶ πολὺ ἀκριβᾶ, ἀλλ' εἶδεν ἔπειτα ὅτι ἐλανθᾶσθη εἰς τους ὑπολογισμούς του, καὶ μου φαίνεται ὅτι θὰ ἐξέκαμνε πολὺ εὐχαρίστως.

— Τότε λοιπὸν, ἀγαπητέ μου φίλε, νὰ ὑπάγετε τὸ ταχύτερον εἰς Νάντην καὶ νὰ προσπαθήσετε νὰγοράσετε αὐτὰ τὰ κτήματα.

Ἐκάθησεν εἰς τὸ γραφεῖόν του, ἐξάρραξεν δλίγας γραμμάς καὶ ἐγχειρίζων τὸ χαρτίον πρὸς τὸν κ. Μορανζήν, εἶπεν:

— Ἰδοῦ, σὰς δίδω ἐν ἔνταλμα ἐπὶ τοῦ ἰδιαιτέρου μου ταμείου. Κάμετε γρήγορα, διότι δὲν ἔχομεν νὰ χάνωμεν καιρὸν. Ἐννοεῖται, ὅτι ἡ ἀγορὰ θὰ γίνῃ ἐπ' ὀνόματι τοῦ Έκτορος Ἀλβα, τοῦ ἐποίου γίνουμαι ἐπίτροπος. Καὶ τώρα, ἂς ἐπανεέλθωμεν εἰς τὴν ἀδελφὴν.

— Σὰς εἶπά, Μεγαλειότατε, ὅτι δὲν ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ τίποτε. Ἐπιτρέψατέ μοι λοιπὸν νὰποποιηθῶ ὅ,τι θὰ ἤθελεν ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης νὰ κάμῃ ὑπὲρ αὐτῆς. Μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν θὰ ἦτο πλέον ἰδικὴ μου, ἂν ἀφ' οὗ δὲν μοι ὀφείλῃ τὸ ζῆν, δὲν θὰ μοι ὀφείλε τούλάχιστον τὰ πρὸς τὸ ζῆν.

— Σὰς ἐνόησα κάλλιστα, φίλε μου, εἶπεν ὁ Αυτοκράτωρ, μολοντί οἱ περὶ ἐμὲ δὲν μ' ἔχουν συνηθίσῃ εἰς παρομοίας ἀνήσεις... Ἀναγνωρίζω ὅτι ὁ πλοῦτος δὲν ἀποτελεῖ τὴν εὐτυχίαν καὶ σὰς ἀφίνω νὰ προικίσετε μόνος τὴν θυγάτηρ σας θυγατέρα. Θὰ μοι ἐπιτρέψετε μόνον νὰ τῇ προσφέρω μερικὰ κοσμήματα, εἰς τὰ ὅποια αἱ γυναῖκες ἀποδίδουν μεγάλην ἀξίαν.

Καὶ ἀνοίξας ἐν συρτάριον τοῦ γραφεῖου του, ἐξήγαγε κομψὴν κοσμηματοθήκην καὶ τὴν ἤνοιξε. Περιεῖχε λαμπρὸν περιδέριον με πενταπλῆν σειρὰν μαργαριτῶν καὶ με πρόπην ἐξ ἀδαμάντων ἔπισης δὲ καὶ δύο βραχιόλια ὅμοια, ὅπως ἐσυνειθίζοντο τὴν ἐποχὴν ἐκείνην.

— Τὰ εἶχα προωρισμένα διὰ τὴν Αυτοκράτειραν τῆς Αὐστρίας, τὴν μητρικὴν τῆς συζύγου μου. Ἀλλ' ἀφ' οὗ δὲν εἶνε πλέον φίλη μας, θὰ τα ἴδω με πολὺ μεγαλύτεραν εὐχαρίστησιν κοσμοῦντα τὸν λαμπρὸν καὶ τὰς χεῖρας τῆς μικρᾶς μου φίλης Ἐρριέττας Ἀλβα.

— Ἀλλ' εἶνε πάρα πολὺ δι' ἡμᾶς, Μεγαλειότατε! πάρα πολὺ!

— Ὡ, εἶμαι βέβαιος ὅτι ἡ κόρη σας δὲν θὰ εἶνε αὐτῆς τῆς γνώμης... Ἀφ' οὗ δὲν θέλετε νὰ τὴν προικίσω, ἀφήσατέ με τούλάχιστον νὰ τῇ προσφέρω τὸ γαμήλιον δῶρον. »

ΔΙΑ ΤΟΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ ΤΗΣ ΡΑΠΤΙΚΗΣ

ΟΧΙ ΜΟΝΟΝ ΚΟΥΚΛΑ, ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΑΣΠΡΟΦΡΟΥΧΑ ΚΑΙ Ο,ΤΙ ΑΛΛΟ ΘΕΛΕΤΕ

Εὐθὺς μόλις ἐδημοσιεύθη τὸ φυλλάδιον, εἰς τὸ ὅποιον ὑπῆρχεν ἡ προκήρυξις τοῦ Μικροῦ Διαγωνισμοῦ τῆς Ραπτικῆς, τὸ Ἴον τῆς Κηφισίδας προσφιλιστατῆ ἐξ Ἀθηνῶν συνδρομητρία, μοῦ ἔστειλε τὴν ἀκόλουθον ἐπιστολήν:

Ἀγαπητὴ μου Διάπλασις, ὁ Διαγωνισμὸς τὸν ὅποιον προτείνεις εἶνε ὠραῖότατος, δὲν ἀμφιβάλλω δὲ ὅτι εἶσαι ἀνδρομήτριαί σου ματ' εὐχαριστήσεαι; θὰ μετασχῶσιν αὐτοῦ, τοῦ τόσο εὐχαρίστου καὶ εὐεργετικοῦ. Μάλιστα ὁ Διαγωνισμὸς οὗτος μοῦ ἔδωκε τὴν ἰδέαν νὰ σου προτείνω καὶ ἕτερον, ὁ ὁποῖος νομίζω ὅτι θὰ γίνῃ δεκτὸς μετὰ μεγαλύτερας εὐχαριστήσεως: Δηλαδή νὰ ραφθοῦν ἐνδύματα διὰ μικρὰ παιδιὰ, ἡλικίας μὲχρι πέντε ἐτῶν, καὶ τὰ ἐνδύματα ταῦτα νὰ διανεμηθῶσιν ὑπὸ σοῦ εἰς τοὺς δυστυχεῖς μικροὺς πρόσφυγας, οἵτινες στεροῦνται ὅλας ἐνδύματων, ἰδίως τώρα δτε ἐνέσκυψε πρωίμια ὁ χειμὼν. Ὅσαι λοιπὸν θὰ λάθουν μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμὸν αὐτόν, θὰ σου στείλουν ἐν ἡ δύο μικρὰ ἐνδύματα—ἐπανωφόρια, φορματὰ, ὑποκάμισα, κτλ.—ἐκείνη δὲ ἡ ὁποία θὰ στείλῃ τὰ κάλλιον ἐρραμμένα θὰ κηρυχθῆ νικητρία καὶ θὰ λάβῃ τὸ βραβεῖον. Ἐλπίζω, ἀγαπητὴ Διάπλασις, ὅτι ὑπάρχει ἀδελφὴ κακοῦς νὰ πραγματοποιηθῆ ἡ ἰδέα μου αὐτῆ.

Σὲ ἀσπάζομαι ἼΟΝ ΤΗΣ ΚΗΦΙΣΙΔΑΣ

Κατόπιν ἔλαβα μίαν ἐπιστολήν ἀπὸ τὴν ἀγαπητὴν μου Κυανὸν δ' εὐκλον Σημαίαν, ἡ ὁποία μοῦ γράφει τὰ ἴδια, πλήρως τρυφερότητος καὶ οἴκτου πρὸς τὰ πτωχὰ παιδάκια τῶν προσφύγων καὶ τῶν ἐφεδρῶν, προσθέτουσα ὅτι «ὁ μόνος λόγος, διὲ τὸν ὅποιον ἐπιθυμῶ τὸν πολὺν πλοῦτον, εἶνε διὰ νὰ δύναται νὰ δίδῃ περισσότερα.» Ἐπίσης μοῦ ἔγραψε καὶ ὁ πάντοτε ἐνθουσιώδης Δ.δ.ν Κιχώτης ἄλλην ἐκτενὴ ἐπιστολήν, συνηγορῶν καὶ αὐτὸς ὑπὲρ τῆς ἰδέας τῶν ἀσπροφρουχῶν, καὶ ἀδιερμνεύων ὡς λέγει, τὰς σκέψεις πολλῶν συνδρομητριάων μου, τὰς ὁποίας ἤκουσεν ἐκφραζόμενας ὑπὲρ τῆς συμπληρώσεως ἢ τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ Διαγωνισμοῦ τῆς Ραπτικῆς.

Τὴν ἐπομένην ὁ Αυτοκράτωρ ἀνεχώρει διὰ τὸ στρατόπεδον καὶ ἠσπᾶσθη τὴν σύζυγόν του καὶ τὸν υἱόν του, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ ὅτι τὸ ἔπραττε διὰ τελευταίαν φορὰν!

Ἐπιστὰ συνέχεια ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ποίας ἀναγκαῖον νομίζω νὰκούσουν ὅλοι: Ὁ Διαγωνισμὸς τῆς Ραπτικῆς, μετὰ τὸν κορασίων τρυφερᾶς ἡλικίας, μόνον διὰ κούκλας εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ, ἢ δι' ἄλλου τινὸς ἀντικειμένου, ἐπίσης τερπνοῦ καὶ καλλιτεχνικοῦ, συνδυάζοντος ἐν μικρῷ τὰ πάντα, καὶ ἐπιτρεπόντος νὰ κρίνῃ κανεὶς ὅσω τὸ δυνατόν ἀσφαλέστερον περὶ τῆς κοπτικῆς, ραπτικῆς καὶ κοσμητικῆς τέχνης καὶ καλαισθησίας τῶν διαγωνιζομένων. Ταῦτο λοιπὸν ὀφείλα κυρίως νὰ ἐπιδιώξω, ἀφ' οὗ ἐπρόκειτο περὶ Διαγωνισμοῦ Ραπτικῆς. Ἄν κατ' ἄλλον τρόπον θὰ ὀφελούμην περισσότερον τὰ ἄπορα παιδιὰ, ἤμως θὰ ἐβλάπτετο ὁ Διαγωνισμὸς καὶ ἐπομένως ἐκείνοι οἱ ὅποιοι θὰ διηγωνίζοντο. Εἰς κάθε πρᾶγμα, βλέπετε, ὁ πρῶτος σκοπὸς πρέπει νὰ λαμβάνεται ὑπ' ὄψει. Ὁ Διαγωνισμὸς μας συνδυάζεται, ναί, μὲ μίαν φιλανθρωπικὴν πρᾶξιν, ἀλλὰ πρωτίστως καὶ κυρίως εἶνε καὶ πρέπει νὰ μείνῃ Διαγωνισμὸς.

Καὶ τώρα, τί πρέπει νὰ γίνῃ; Ὁ ἀπορριφθῆ ἡ εὐγενὴς πρότασις τῶν φίλων μου;

Ἄσφα. Τὸ ζήτημα λύει θαυμασιῶς τὸ ἄσμα τοῦ Ὀρφέως, τὸ ὅποιον μοῦ γράφει με τὴν συνήθη του γλυκύτητα: «Θὰ σε παρακαλέσω νὰ μου ἐπιτρέψῃς νὰ σου στείλω μαζί με τὴν κούκλαν μου καὶ κάτι τι ἄλλο: διὰ νὰ ἐσώρρουχον ἢ κανὲν φορεματάκι, διὰ νὰ δοθῆ καὶ αὐτὸ εἰς τὰ πτωχὰ παιδιὰ.»

Κ' ἐγὼ λοιπὸν ἀπαντῶ: «Εὐχαρίστως! Πολὺ εὐχαρίστως θὰ δεχθῶ ὅ,τιδήποτε ἄλλο χρησίμου μοῦ στείλετε, μαζί με τὴν κούκλαν σας, διὰ τὰ πτωχὰ παιδιὰ.» Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ εὐρεθῶ εἰς τὴν εὐχάριστον θέσιν νὰ διανεμῶ εἰς τὰ πτωχὰ τὴν Πρωτοχρονίαν καὶ κάτι περισσότερον ἀπὸ μίαν κούκλαν. Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ διότι τὸ ἐσκέφθητε καὶ τὸ ἠθέλησατε, καὶ σας συγχαίρω. Ὅμως πρέπει νὰ λάβετε ὑπ' ὄψει σας τὰ ἐξῆς:

Α'.—Ὅτι μόνον αἱ κούκλαι θὰ διαγωνισθοῦν. Συνδρομητρία, ἡ ὁποία θὰ μοι στείλῃ μόνον ἀσπροφρουχὰ ἢ φορέματα διὰ τὰ πτωχὰ παιδιὰ, δὲν θὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμὸν, ἀλλὰ μόνον εἰς τὸν ἔρανον.

Β'.—Καμία ἐκ τῶν διαγωνισθησομένων δὲν εἶνε ὑποχρεωμένη νὰ μοι στείλῃ ἐκτὸς τῆς κούκλας καὶ ἄλλα πρᾶγματα. Αὐτὸ τὸ ἀφίνω καθολοκληρίαν εἰς τὴν διάθεσιν καὶ εἰς τὴν δύναμιν ἐκάστης.

Γ'.—Καὶ παρὰ τῶν μὴ διαγωνισθησομένων δέχομαι ἀσπροφρουχὰ καὶ ἄλλα εἶδη παιδικῆς ἐνδυμασίας διὰ τὴν Πρωτοχρονίαν. Ὅσοι δὲ κατοικοῦν μικρὰν καὶ δὲν εἶνε εὐχολον νὰ στείλουν εἶδη,

είμπορούν να στείλουν χρήματα, διά να διανεμηθώσι και ταύτα μετά των λοιπών δώρων εις τα πτωχά παιδιά.

Δ'. — Πάντα τα ανωτέρω δέχομαι μέχρι τής 15 Δεκεμβρίου 1897. Όχι αργότερα, διότι πρέπει να τα έχω εγκαίρως, διά να σκεφθώ πώς θα γίνη ή διανομή και να διοργανώσω τα κατ'αυτήν.

Ε'. — Θα δημοσιευθῆ κατάλογος τών εισφερόντων και του είδους τής εισφοράς εκάστου, ανεξαρτήτως του Διαγωνισμού τών κουκλών.

Έννοείται, ότι εις τόν έβρανον δύνανται να λάβουν μέρος όχι μόνον αι συνδρομητριά μου, αλλά και οι συνδρομηταί μου και οι αδελφοί των, διά να συναχθούσιν ούτω όσφ το δυνατόν περισσότερα πράγματα και χρήματα και να χαροποιηθούσιν τήν Πρωτοχρονιάν όσφ το δυνατόν περισσότερα πτωχά παιδιά, πρὸς μεγάλην άλλως τε χαράν και έμού και τών φίλων μου πάντων!

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Υ. Γ. Πρώτη-πρώτη μου έστειλέ τήν κουκλαν τής ή Ρ ω μ η ο π ο ύ λ α. Τήν όνομάζει «Ροδούλαν.» Έγραψε τόνομα τής κουκλας εις ένα χαρτάκι και το εκάρφωσεν εις τὸ φορεματάκι τής. Τι καλά!

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΤΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

25 Οκτωβρίου

ΠΩΣ να τα περιγράψω... Τι λέξεις να εύρω, διά να ζωγραφίσω τὸ ζωηρόν κοκκινόν χρώμα των;... Τι φράσεις να ελλέξω, διά να παραστήσω τήν άβραν κιτρίνην των σάρκα;... Πώς να κάμω διά να μεταδώσω εις τόν χάρτην αυτόν όλίγον από τὸ λεπτόν άρωμά των, όλίγην από τήν δροσον των τήν βουνίσιαν, όλίγην από τήν χάριν των τήν άφελή και άθωαν;...

Α, δύσκολον πρῶγμα ζητώ! Τα λεπτοτεχνήματα τής Φύσεως ούτε νάταπομμυθῆ κανείς δύναται, ούτε να τα περιγράψῃ. Διά κάθε τι από τάπεριγράπτα αυτά, υπάρχει μόνον μία λέξις ή όποια τά λέγει όλα: τόνομά των. Και τώρα, άμα ειπω τήν λέξιν «κούμαρα», δέν θα φαντασθῆ κανείς άμέσως και άσφαλώς όλην τήν ζωηρότητα του χρώματός των, και όλην τήν άβρότητα τής σαρκός, και όλον τὸ άρωμα, και όλην τήν δροσον, και όλην τήν χάριν, — πράγματα τά όποια, όσον και αν ένοκίαζα, δέν θα τα είχε ποτέ ή περιγραφή μου; Τα κούμαρα! Και ποίος δέν τά ή-

ξεύρει, και ποίος δέν τα θαυμάζει, και ποίος δέν τάγαπῆ;

Υπάρχουν καρποί γλυκύτεροι και ευχμότεροι υπάρχουν καρποί σπανιότεροι και εκλεκτότεροι, από τά κοινά και άφθονα κούμαρα. Αλλά τὸ θέληγητρον, αλλά τήν ποιήσιν των κοκκινών αυτών σφαιριδίων, όπως διαφαίνονται ανάμεσα εις τά βαθυπράσινα φύλλα των θάμνων, όπως συσσωρεύονται εις τά καλάθια, πού να τήν εβρη κανείς εις άλλον καρπόν! Η χάρις των υπενθυμίζει τήν χάριν των άνθών του άγροϋ. Είνε ακαλλιέργητα, ως εκείνα; φυσικά, ανεπίπλαστα, άφελή. Έχουν κάτι τί από τήν φυσικήν καλλονήν και από αγαθότητα τής παιδικής καρδιάς. Δι' αυτό και τά παιδιά τάγαπούσιν τόσοσν πολύ. Τάγαπούσιν, διότι τοίς όμοιάζουσιν, εύχρωμα, δροσερά, εύώδη, άπλοκά, άγνά, — όπως κ' εκείνα!

Κ' εγώ αγαπῶ τά κούμαρα, όπως αγαπῶ και τήνθη του άγροϋ, όπως αγαπῶ και τά παιδιά. Και αισθάνομαι μίαν κρυφήν άγαλλίασιν, όταν τά βλέπω μέσα εις τά καλάθια των μικρών πωλητῶν, στολίζοντα τάς γωνίας των δρόμων, ως με δροσεράς άνθοδέσμας άνεμωμένων και μηκώνων. Και τί άφθονία κούμαρων έφέτος! Όπου να στρέψῃ κανείς, θα άπαντήσῃ τήν ώραιάν των πορφύραν όπου να σταθῆ, θάκουσῃ τάς φωνάς των μικρών πωλητῶν: «Πάρτε κούμαρα τής Πεντέλης! Πάρτε κούμαρα από τὸ δάσος!... Πάρτε κούμαρα του βουνού!»

Λέγουν ότι, όταν γίνονται πολλά κούμαρα, ό έρχόμενος χειμών είνε δριμύτατος. Δέν ήξεύρω αν ή παρατήρησις είνε γενικώς αληθής. Τὸ βέβαιον είνε ότι φέτος, πού ό χειμών προμηνύεται δριμύς, τά κούμαρα είνε άφθονώτατα.

27 Οκτωβρίου

Έδλεπα από τὸ παράθυρόν μου. Ένα παιδάκι, μάγας έως δέκα ετών, ρακένδυτος και γυμνόπους, έρχόμενος από τόν άπέναντι δρόμον, εύρίσκει εις τήν γωνίαν του ίδιου μου. Εκεί εστάθη. Τρείς λούστροι εήχον παρατεταγμένα, κατά σειράν τά στιλπνά και καθρεπτοσκόπιστα κιβώτιά των, και εεργάζοντο εις τήν γωνίαν. Δύο νεαροί κύριοι, πολύ κομψοί, δεξιῶ και άριστερά, εγυάλιζαν τήν στιγμήν εκείνην τά υποδήματά των. Μόνον ό μεσαίος λούστρος εκάθητο, αναμένων και αυτός πελάτην.

Και ό μικρός μάγας, ό γυμνόπους και ρακένδυτος, εκόνταζε. Τὸ καιμένο τὸ παιδί, έλεγα, πώς θα ζηλεύῃ τά ενδύματα των κυρίων και πώς θα ήθελε να έχη και αυτά υποδήματα και μίαν πεντάραν διά να τά γυαλίσει εκεί, εις τὸ μέσον των δύο άλλων...

Αλλά ό μικρός δέν εσκέπτετο τόσοσν μαύρα. Κάθε άλλο! Έβλεπε τήν πτωχίαν του με φιλοσοφικήν άπάθειαν τά

ράκη των ενδυμάτων του και ή γυμνότης των ποδῶν του δέν του έλαμναν καμμίαν εντύπωσιν. Είχε τὸ πρόσωπον γελαστόν όπως και τήν διάθεσιν παιδράν, ετοιμον νάστειυεθῆ, να κοροϊδεύῃ και τόν έαυτόν του διά τήν πτωχείαν του, και τοίς άλλους διά τόν πλοῦτον των. Αὐτά άποδεικνύει τὸ κίνημά του: Αφ' ου εστάθη όλίγον, επροχώρησε με προσποιητήν σοβαρότητα, εν τῷ μέσω των δύο κυρίων, και θέσας τόν γυμνόν και λασπωμένοσν πόδα επί του κιβωτίου του μεσαίου λούστρου, του άγροϋ, τῷ εἶπεν: — Έλα, ρε σύ, φιάσε και τά δεικά μαε!

28 Οκτωβρίου

Διαπρεπής φίλος τής Διαπλάσεως, ό κύριος Ιωάννης Καμπούρογλος, μες άνεκείνωσε τόν επόμενον οίκο γενητακόν διάλογον:

Οί γονεῖς λέγουσιν εις τήν Φροσούλαν και τόν Κωνσταντίνον:

— Όλα καλά, πολύ καλά πηγαίνετε εις όλα. όμως εκείνη ή παρακοή σας κάποτε πολύ μάε λυπει. δέν ήξεύρομεν τί να κάμωμεν μ' αυτό σας τὸ ελάττωμα, πού δέν μάε άκούτε...

Και ό μικρός Κωσταντής:

— Μπαμπά, ξεύρετε τί τιμωρία να μάε κάμετε, όταν δέν σας άκούμε; Να μάε λέτε κο υ φ ο ύ ε. (Γέλια τής Φροσούλας, χειροκροτήματα.)

Έν αρχαίον ρητόν. «Σοφός είνε όχι ό γνωρίζων πολλά, άλλ' ό γνωρίζων χ ρ ή σ ι μ α.» Φ.

ΤΑ ΔΥΟ ΥΝΝΙΑ (Μύθος)

Τὸ εν' από τά δυό υννιά, μ' όλο τὸ άωτρού του, εσκούριαζε, σε μιά γωνιά περνώντας τόν καιρό του.

Μ' απ' τή δουλειά τάλλο υννί με τάρωτρο γυρίζει και με τήν όψη του στιλπνή ασ:ράφτει και γυαλίσει...

Του λέγει τότε τ' όκνηρό υννί, σάν θυμωμένο:

— Πώς είσαι τόσο λαμπρό, σάν νήσαι άσημωμένο;

Μήπως δέν ήδουσε και σύ με σίδερο πλασμένο; Ποιά Μοίρα, τάχατες, χρυσή ό εύρηκε σκουριασμένο,

και 'ετῆ χρυσή τής άγκαλιά ό' έδωκε τέτοιο χρώμα;

— Τήν λέν τῆ Μοίρά μου: Δουλειά, τήν άγκαλιά τής: Χάμα!

Ι. Ρ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΙ

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΜΑΝΤΖΟΥΡΑΝΑ (Συνέχεια. Ίδε σελ. 358)

Και μετ' όλίγα δευτερόλεπτα σιγῆς ό αεροναύτης προσέθεσεν:

— Άλλως τε μη λησμονῆς ότι και τὸ όρθώτερόν μου αυτό όνομάζεται «Μαντζουράνα» — όνομα φερετύχον, καθως ήξεύρεις.

— Ω, αν θα φέρῃ και εις τὸ ασρόστατόν σου τήν ευτυχίαν πού έφερεν εις τὸ πλοῖόν μου, επροκόψαμεν! εστέναξεν ό Ιωάννης.

— Όχι! θα φέρῃ ευτυχίαν και θα τὸ ιδῆς, Εγώ τώρα εύχαριστῶ τόν πατέρα μας, διά τήν ιδέαν του και διά τήν κληρονομίαν του, από τὸ ύψος του στερεώματος! Κατέκτησα τόν αιθέρα, εδέσμευσα τόν Αίθλον, αναβαίνω πρὸς τήν Δόξαν και έκαμα τήν τύχην μου!

— Και τήν τύχην των μετόχων σου λοιπόν;

— Έννοείται!

— Κ' εγώ θα έλεγα τά ίδια διά τήν εφεύρεσιν μου, αν δέν με ήνάγκαζες, σκληρέ, να ρίψω τάς υποβρυχίδας μου φωτογραφίας εις τήν θάλασσαν! Δέν πειράζει όμως θα ξαναρχίσω. Και τώρα πού ήλθεν ή σειρά μου, θα σου εκθέσω κ' εγώ τά κατά τήν εφεύρεσιν μου, τήν νέαν, τήν πρωτότυπον, τήν έκτακτον, τήν εξαιρετικήν, τήν έκπληκτικήν, τήν θαυμασίαν...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ

ΟΤΙ ΔΕΝ ΑΓΚΥΡΟΒΟΛΕΙ ΚΑΝΕΙΣ ΠΑΝΤΟΤΕ ΟΠΟΥ ΘΕΛΕΙ...

Ο Ιωάννης Μαντζουράνας εύρίσκειτο ακριβώς εις τὸ έβδομον κοσμητικόν του επίβητον, όταν εξαίονης τὸ ασρόστατον, καταληθῆν υπό ισχυροϋ ρεύματος αίερος, τόσοσν άπρόοπτον όσον και άπροσδοκῆτου, ήρχισε να τρέχῃ, να παρασύρεται με ταχύτητα διαβολικήν, ως τρελόν, τρίζον και στένον και συγκλονιζόμενον, πρὸς άγνωστον σημείον του άχρονος... Όρατα είχε δεσμεύσῃ τόν Αίθλον ό κύριος Πέτρος!... Μόλις και μετά βίας οι δύο αδελφοί επρόφθασαν να καθήσουν εις τάς δύο άκρας του κλυδωνιζόμενου σκαφιδίου και να πιασθούσιν από τὰ χεῖλη του σφικτά, με άγώνα άπεγνωσμένων. Τα είχαν χάσει. Ο Ιωάννης πρὸ πάντων, του όποιου ή κεφαλή και ό στόμαχος ήλθαν άνω-κάτω, ήρχισε να φοβῆται εν τῇ ζάλη του, μήπως βγάλλῃ συγχρόνως με τήν φυγήν και τὸ χοιρομέρι πού έφαγε... Πού επήγαιναν με τόσοσν μανίαν; Πού τοίς παρέσυρεν ό παράφρων αυτός άνεμος;

Δέν υπήρχε κίνδυνος να τους ρίψῃ επάνω εις κανέν σύννεφον πλήρες ήλεκτρισμού και κεραυνών;... Και όταν έπιτέλους κατώρθωσε να συνέλθῃ όλίγον και να αναλάβῃ τήν χρῆσιν τής γλώσσης:

— Μπρέ κοῦκο! εφώναξε πρὸς τόν

«Έφθασα να νύψωσιν εις τόν άέρα και δλόκληρον μοσχάρι.» (Σελ. 358, στίλ. α.)

αδελφόν του. Τι κάθεσαι! Διεθύονέ το λοιπόν! Δέν είπες πώς ήμπορείς να τὸ διευθύνῃς;

— Ναί, ήμπορώ... αλλά φθάνει να θέλῃ κ' εκείνο! εστέναξεν ό Πέτρος.

— Μα να τὸ κάμης να θέλῃ! Σὺ λές πώς κατέκτησες τόν αιθέρα, και βλέπω ότι δέν κατέκτησες ακόμη ούτε τήν μηχανήν σου!

— Δυστυχῶς αυτό βλέπω κ' εγώ άπήντησεν ό Πέτρος περιλυσος έως θανάτου. Η μηχανή μου δέν με υπακούει πλέον... Τόσον ώραία μηχανή, τόσοσν καλά υπολογισμένη και συνδυασμένη και εκτελεσμένη, να άγεται τώρα και να φέρεται από τόν τυφλόν άνεμόν!... Τι κρίμα! Όποια ταπεινώσις! Όποια άπογοήτευσίς! Όποια κατ'άπτωσις!... Πάει! έτελείωσε! έχάθηκα! κατεστράφη!... Άνθρακες ό θησαυρός!... — Και οι μετοχοί σου;

— Ποίος τους συλλογίζεται σε τέτοια στιγμή τούς μετόχους! Δέν τους άφίνεις; Ποίος τους είπε ναγοράσουν με τόσοσν προθυμίαν μετοχάς;

— Και ή εφεύρεσίς σου; — Άχ! τώρα πειά δέν μάε χρησιμεύει εις τίποτε!...

— Βλέπεις λοιπόν; Διατί δέν με άφινεις καλύτερα να πνιγῶ;

— Έννοιά σου γιατί και τώρα είμπορεί καλύτερα να πνιγῆς!

Δέν ήξεύρω τί θαπεκρίνονέ ό Ιωάννης. Αλλά βέβαια δέν ήτο πλέον καιρός δι' όμιλίαν... Ο άνεμος εμείνετο τόσοσν δεινός, τὸ ασρόστατόν παρεσύρετο με τόσοσν όρμην, τὸ σκαφιδιον εταλαντεύετο τόσοσν επικινδύνως, ώστε και μόνη ή προσπάθεια τής συγκρατήσεως εντὸς αυτού, άπησχόλει όλόκληρον τήν ενέργειαν και τήν προσοχήν των δυστυχῶν αεροναύτων... Η ύπαρξις των όμοιάζε πρὸς φύλλον ξηρόν ή πιπλον έλαφρόν φερόμενον υπό του άνέμου. Και εξηκολούθουν ούτω να τρέχουν, να προχωροῦσιν πρὸς τὸ άγνωστον. Επί τέλους πού επήγαιναν; Απειχόν περισσότερον από τήν γῆν ή από τήν σελήνην;... «Πρέπει όπωσδήποτε να τὸ μάθωμεν!» εσκέφθη ό Ιωάννης. Και μεταστραφείς μετά κόπου, γρονθίσας, όπως ήμπορείσεν, εντὸς του σκαφιδίου, — χωρίς όμως ναποσπάσῃ ούτε ένα εκ των δέκα δακτύλων, δια των όποιων εκρατεῖτο από τὰ χεῖλη, — έρριψοκινδύνευσε να προβάλλῃ και να ρίψῃ εν βλέμμα πρὸς τήν άβυσσον, ή όποια έχαινε κάτω.

«Όχι πλέον Βόρειος Θάλασσα! ΟΙωάννης τήν διεύκρινε μόλις, όπισθεν των και μακράν, πολύ μακράν. Δόξα σοι ό Θεός! Τὸ ρεύμα είχε τήν διεύθυνσιν, τήν όποιαν ήθελαν. Ο Ιωάννης Μαντζουράνας ανέπνευσε. Τουλάχιστον δέν θα επνίγεται!... Δέν υπήρχε φόβος να εμπέσῃ και πάλιν εις το ύδωρ, μόλις εσώθη από τήν μανίαν του...

«Ποίος τους είπε ναγοράσουν με τόσοσν προθυμίαν μετοχάς;» (Σελ. 364, στήλ. α.)

— Έ, τί βλέπεις; τῷ εφώναξεν από τὸ βάθος του σκαφιδίου ό δυστυχῆς Πέτρος, τόν όποιον ή άπάθεια των κόπων του και ή διάψευσις των ελπίδων του καθίστων αναίσθητον τώρα άπέναντι του κινδύνου.

— Αφήσαμεν όπισω μας τήν θάλασσαν. Υπό τοίς πόδας μάε διακρίνω

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 50^{ΟΥ} ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Προταθέντος τὴν 4 Ἰανουαρίου 1897, πρὸς εὐρέσιν τῶν λύσεων τῶν ἐν τοῖς φυλλαδίοις Ἰανουαρίου, Φεβρουαρίου, Μαρτίου καὶ Ἀπριλίου ε. ε. δημοσιευθειῶν 217 Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

Ὁ μετὰ τὸ ὄνομα ἀριθμὸς δηλοῖ πόσας ὁρθὰς λύσεις ἀπέστειλεν ἕκαστος ἐμπροθέσμως.

- ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ Πρῶτον βραβεῖον : Τσιν Τσῶν, 141. Δεύτερον βραβεῖον : Ἀλέξανδρος Σ Οἰκονομίδης, 101. Τρίτον βραβεῖον : Ἐρημίτης, 89. Ἐπίσημος Μνῆσα : Περικλῆς Ἀνδραδάκης, 35.

- ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ Πρῶτον βραβεῖον : Βρυσηῖς, 125. Δεύτερον βραβεῖον : Ἀλότης, 93. Τρίτον βραβεῖον : Καρδερῖνα, 89. Ἐπίσημος Μνῆσα : Οἰδίπους Τύραννος, 72.

- ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ Πρῶτον βραβεῖον : Ἑλληνική Καρδιά, 113. Δεύτερον βραβεῖον : Εὐρώας, 96. Τρίτον βραβεῖον : Ἄρμα τοῦ Ἡλίου, 76. Ἐπίσημος Μνῆσα : Ἑλληνική Θάλασσα, 30.

- Εὐφημος Μνῆσα : Πασχαλιά, 37. Ταχυδρομὸς Περιστερά, 35. Ἡλῖος, 28. Ἀγριοστριανταφυλλιά, 27. Ἡὼς, 25. Ἀγρία Ἀμερικανίς, 24.

- Πολλὰ, πολλὰ, πόρα πολλὰ γράμματα ἔχω αὐτὴν τὴν εβδομάδα. Ἡ ἀναμνήσις τῶν συνδρομῶν ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς πολλοὺς φίλους μου συγχρόνως νὰ μου γράψουν ἑπεξετα, ἐπειδὴ ἐβράδυνεν ἔλιγον τὸ παρασπῆνον διπλοῦν φυλλαδίον, ἐβράδυνε νὰ γράψῃ καὶ ἡ ἀλληλογραφία τοῦ παρόντος, ὥστε εἰς τὸ διάστημα αὐτὸ συνασπρευθήσαν καὶ ἄλλαι ἐπιστολαί, εἰς τὰς ὁποίας θαπανταῦσα κανονικῶς τὴν προσεχὴ ἐβδομάδα.

- ΒΕΣΤΙΔΙΑΝ ΠΡΟΣΕΤΙ ὁρθὰς λύσεις καὶ οἱ ἐξῆς, ἀναμῆξ ἐκ τῶν τριῶν τάξεων : Ἄετος τῶν Ὀρίων, 19. Ἀηδὼν τῆς Λέσβου, 5. Ἄϊπτος, 17. Ἀκάματος Ποδηλάτης, 3.

κάτι τι ὡς ἀπέραντον παιδιάδα. Ἄν ὑπάρχουν τῶρα καὶ βουνά, ποῖος τὰ ξεύρει, ἐγὼ δὲν τὰ βλέπω...

Ὁ ἀνεπίσημος ἀεροπορῶν ἀνὼθεν τῶν βελγικῶν παιδιῶν, ἂν δύναται τις νὰ εἶπῃ «εὐρίσκοντο» προκειμένου περὶ τῆς φοβερᾶς ἐκείνης ταχύτητος, μὲ τὴν ὁποίαν διέσχισαν τὰ διαστήματα.

Τὸν εὐρίσκοντο ἀνὼθεν τῶν βελγικῶν παιδιῶν, ἂν δύναται τις νὰ εἶπῃ «εὐρίσκοντο» προκειμένου περὶ τῆς φοβερᾶς ἐκείνης ταχύτητος, μὲ τὴν ὁποίαν διέσχισαν τὰ διαστήματα.

Ὁ Ἰωάννης Μαντζουράνας ἐβεβαίωσε μάλιστα ὅτι διέκρινε καὶ γαυροτόματα σκύλων. Ἀλλὰ ἐγὼ ὑποθέτω μᾶλλον ὅτι ἐβούλλαν τὰ αὐτιά του.

Ὁπωσδήποτε ἐξηκολοῦθουν νἀεροποροῦν σιωπηλοί, ὁ μὲν Ἰωάννης τρέμων διὰ τὴν ζωὴν τῶν, ὁ δὲ Πέτρος διὰ τὴν ἐφεύρεσιν του καὶ τὸ ὀρθότερόν του.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ ΕΜΠΝΕΥΣΘΕΙΣΙΑ ΕΚ ΤΩΝ ΦΥΣΑΩΝΥΜΩΝ

Καμμίαν φορὰν ἡ Εὐτυχία μᾶς ἀπατά. Νομίζομεν ὅτι εἶνε πλησίον μας, ὅτι ὅα τὴν φθάσωμεν μετ' ὀλίγου, καὶ ὡμῶς προχωροῦντες πρὸς αὐτήν, βλέπομεν ὅτι ἀπέχει πολὺ.

Ὁ μαθητὴς ὁ μελετῶν ἐξ ἀγάπης πρὸς τὰ γράμματα, διαφέρει ἀπὸ τὸν μελετῶντα ἐκ φόβου πρὸς τὴν τιμωρίαν ὅσον ὁ Ἐθελοντῆς Στρατιώτης ἀπὸ τὸν κληρωτὸν. Εἶνε καὶ αὐτὸς Μικρὸς Ἐθελοντῆς τοῦ στρατοῦ τῶν Σχολείων.

Περὶ ἑργῶν πρᾶγμα! Ὁσάκις ἔτυχε νὰ διέρχωμαι τὸν Τρικυμιώδη Μαλέαν, τότε περισσότερον ἐσυλλογίζομαι τοὺς οἰκίους μου. Ἀκριβῶς διότι ἐνεθυμούμην τὴν ἀρχαίαν παροιμίαν: Μαλέαν δὲ κάμψας ἐπιλάθου τῶν οἰκαδῶ.

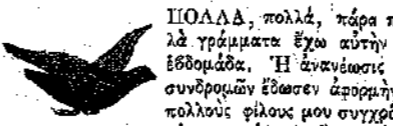
- Λέσσα Φύσις, 14. Δαίδαλος, 6. Ἀλεξάνδρα Δούρου, 6. Ἑλληνικὴ Καλλιτέγνη, 13. Εὐπλόκαμος Νύμφη, 2. Ζωὴ Ζαλάππα, 2. Θούλλα, 19. Ἰωάννα Δάρε, 2. Μαρία Καραπαναγιώτου, 4. Κεραλληνία, 1. Ἀρθαῦρος Κρέν, 6. Κορυθαίολος Ἐκτωρ, 13. Κουκουρικός, 19. Ἀναστάσιος Κ. Κούρτιος, 9. Κωνσταντῆ Ἀκακία, 3. Β. Γ. Κωνσταντῆ, 1. Λευκὴ Δορκίς, 7. Λευκὴ Χιών, 2. Λευκὸ Μανουσίκι, 9. Λευκάδωνος Ἦρα, 7. Ἀρατῆς τοῦ Μέλανος Δρῦμῶ, 9. Βενεράδος Διδιαρτῆς, 1. Μαίρη Λυκιαρδοπούλου, 5. Δόρα τοῦ Ὀρφῶ, 11. Μαχρολέλας, 7. Νικόλαος Α. Μαρουλιανός, 8. Μελαγχρονὴ Ἑλληνίς, 16. Μέλας Ἄετος, 19. Μέλων Ναυάρχος, 27. Μεροδῆ, 1. Μεσολογγιτάκι, 7. Μικρὸς Διάβολος, 13. Μικρὸς Ἐθελοντῆς, 12. Μοῦσα Κλειώ, 4. Μπάρμπα Νικολῆς, 11. Σπυριδῶν Μπολάνης, 1. Μπουρλότο, 9. Παλλικῆ τῆς Λαζιάς, 7. Κωνσταντῖνος Παπαδόπουλος, 7. Παπαρούνα τῆς Παντέλης, 9. Πλοίαρχος Κορκοράν, 19. Πρωτομαγιά, 5. Πύρρος, 4. Σέλευκος ὁ Κεραυνός, 6. Ἀνδρέας Σέφερης, 4. Σόλων ὁ Νομοθέτης, 9. Στρατηγὸς Ἀμιλίας Βίρκας, 8. Ταναγραία Κόρη, 5. Ταρλαλαμπούμπας, 20. Περικλῆς Τερλεζίδης, 8. Τρικέφαλος Ὑδρα, 2. Τρομάρας, 6. Ἀνδρέας Τσιλίρας, 6. Ὑπολαίς, 5. Φάρος τῶν Πατρῶν, 3. Φλογερά Ἀκτίς τοῦ Σουλίου, 5. Χρυσάετος, 6. Χρυστὴ Πεταλούδα, 7. Ψαρόμυαλος, 21.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μετὰ τὴν κλήρωσιν τοῦ Λαχείου. Ὁ πατήρ. — «Πᾶσι καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν! Δὲν ἐκερδίσαμεν! Καὶ εἶχα καὶ τρεῖς ἀριθμούς... Τὸ Τί με μέλει. — «Πατέρα, ἡξεύρεις τί πρέπει νὰ κάμῃς ἄλλην φορὰν; Νὰ αγοράσῃς ἄλλους τοὺς ἀριθμούς καὶ τότε βεβαίως θὰ σοῦ πῶσῃ τὸ Λαχεῖον.»

Εἰς τὸ μάθημα τῆς Μυθολογίας. Ὁ Διδάσκαλος. — Πῶς λέγεται ὁ Βασιλεὺς τοῦ Ἄδου; Ὁ Μαθητὴς. — (Μετὰ σκέψιν). . . Βασιλεῖδάς τ!

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Πολλὰ, πολλὰ, πόρα πολλὰ γράμματα ἔχω αὐτὴν τὴν εβδομάδα. Ἡ ἀναμνήσις τῶν συνδρομῶν ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς πολλοὺς φίλους μου συγχρόνως νὰ μου γράψουν ἑπεξετα, ἐπειδὴ ἐβράδυνεν ἔλιγον τὸ παρασπῆνον διπλοῦν φυλλαδίον, ἐβράδυνε νὰ γράψῃ καὶ ἡ ἀλληλογραφία τοῦ παρόντος, ὥστε εἰς τὸ διάστημα αὐτὸ συνασπρευθήσαν καὶ ἄλλαι ἐπιστολαί, εἰς τὰς ὁποίας θαπανταῦσα κανονικῶς τὴν προσεχὴ ἐβδομάδα.

Κροκοπέπιλος Ἡὼς, διὰ νάλλῃξεν ψευδῶνυμον πρῆπει γὰ συμμορφωθῆς με τὸν Κανονισμὸν τῶν ψευδῶνυμων (ἴδε φυλ. 25, σελ. 196.) Κόρη τοῦ Ζαλόγγου, εἰ ὅσον μοὶ προσεῖναι, αὐτὸ ἐπέλεγε ὡς νέον σου ψευδῶνυμον. Καὶ τῶρα φρονίσις νὰ μᾶθῃ καὶ τὸν περίφημον χορὸν τῶν γυναικῶν τοῦ Ζαλόγγου. Πρὸς ταῦτα νὰ συμβουλευθῇ ὄχι χωροδιδάσκαλον, ἀλλὰ τὴν ἱστορίαν.

Ἄλθῃσα, Κατρακακιά, νὰ ἰδοῦμεν τί θὰ κάμουν τὸν χειμῶνα αὐτοὶ ποὺ ἐφόρεσαν γούνας ἀπὸ τῶρα. Καὶ τὰ πολὺ βαρετὰ φορέματα δὲν εἶνε καλά. Πᾶν μέτρον ἄριστον!

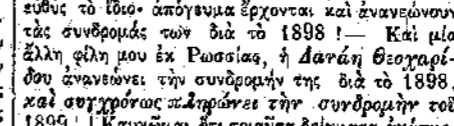
Μοῦσα τῆς Ἀστρονομίας, ἀπὸ τὰς δύο τελευταίας ἐπιστολὰς σου εἶδα ὅτι προέδουσε πάρα πολὺ εἰς τὴν ἑθνογραφίαν. Εὖγε, κόρη μου. Σοῦ ἀτίθουν πραγματικῶς τὰ ὠρεῖα ὄρα, τὰ ὁποῖα ἔλαβες τὴν ἡμέραν τῶν γενεθλίων σου. Νὰ μου γράψῃς! Ἀσπρὴ Γάτα, νὰ τὸ νέον σου ψευδῶνυμον. Σὲ ἀσπάζεται πολὺ φιλικῶς καὶ ἡ Πίσσα μου. Ἐκείνος ὁ κέρως ποὺ σοῦ ἐπρότεινε ἀλληλογραφίαν, εἶνε... μὴ φίλη μου καὶ συμπολίτις σου.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μετὰ τὴν κλήρωσιν τοῦ Λαχείου. Ὁ πατήρ. — «Πᾶσι καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν! Δὲν ἐκερδίσαμεν! Καὶ εἶχα καὶ τρεῖς ἀριθμούς... Τὸ Τί με μέλει. — «Πατέρα, ἡξεύρεις τί πρέπει νὰ κάμῃς ἄλλην φορὰν; Νὰ αγοράσῃς ἄλλους τοὺς ἀριθμούς καὶ τότε βεβαίως θὰ σοῦ πῶσῃ τὸ Λαχεῖον.»

Εἰς τὸ μάθημα τῆς Μυθολογίας. Ὁ Διδάσκαλος. — Πῶς λέγεται ὁ Βασιλεὺς τοῦ Ἄδου; Ὁ Μαθητὴς. — (Μετὰ σκέψιν). . . Βασιλεῖδάς τ!

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Πολλὰ, πολλὰ, πόρα πολλὰ γράμματα ἔχω αὐτὴν τὴν εβδομάδα. Ἡ ἀναμνήσις τῶν συνδρομῶν ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς πολλοὺς φίλους μου συγχρόνως νὰ μου γράψουν ἑπεξετα, ἐπειδὴ ἐβράδυνεν ἔλιγον τὸ παρασπῆνον διπλοῦν φυλλαδίον, ἐβράδυνε νὰ γράψῃ καὶ ἡ ἀλληλογραφία τοῦ παρόντος, ὥστε εἰς τὸ διάστημα αὐτὸ συνασπρευθήσαν καὶ ἄλλαι ἐπιστολαί, εἰς τὰς ὁποίας θαπανταῦσα κανονικῶς τὴν προσεχὴ ἐβδομάδα.

Κροκοπέπιλος Ἡὼς, διὰ νάλλῃξεν ψευδῶνυμον πρῆπει γὰ συμμορφωθῆς με τὸν Κανονισμὸν τῶν ψευδῶνυμων (ἴδε φυλ. 25, σελ. 196.) Κόρη τοῦ Ζαλόγγου, εἰ ὅσον μοὶ προσεῖναι, αὐτὸ ἐπέλεγε ὡς νέον σου ψευδῶνυμον. Καὶ τῶρα φρονίσις νὰ μᾶθῃ καὶ τὸν περίφημον χορὸν τῶν γυναικῶν τοῦ Ζαλόγγου. Πρὸς ταῦτα νὰ συμβουλευθῇ ὄχι χωροδιδάσκαλον, ἀλλὰ τὴν ἱστορίαν.

στελεν ἀφῆσαι ἕνα κοῦτι λουκούμα τῆς βανίλιας καὶ τοῦ ριστικού! Ἄ, μὲ σ' εὐχαριστῶ πολὺ-πολὺ, ἀγαπητὴ μου!

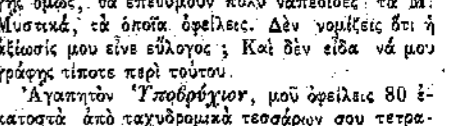
Τρικέφαλος Ὑδρα, δὲν ἠνόησα τί σημαίνει τὸ «δέχομαι τὴν ἀνταλλαγὴν.» Σοῦ ἐπρότεινα γὰ τοὺς κρασίους; Γράψε μου καθαρὰ καὶ σημειώσε πάλιν τὰ ὄνοματά.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μετὰ τὴν κλήρωσιν τοῦ Λαχείου. Ὁ πατήρ. — «Πᾶσι καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν! Δὲν ἐκερδίσαμεν! Καὶ εἶχα καὶ τρεῖς ἀριθμούς... Τὸ Τί με μέλει. — «Πατέρα, ἡξεύρεις τί πρέπει νὰ κάμῃς ἄλλην φορὰν; Νὰ αγοράσῃς ἄλλους τοὺς ἀριθμούς καὶ τότε βεβαίως θὰ σοῦ πῶσῃ τὸ Λαχεῖον.»

Εἰς τὸ μάθημα τῆς Μυθολογίας. Ὁ Διδάσκαλος. — Πῶς λέγεται ὁ Βασιλεὺς τοῦ Ἄδου; Ὁ Μαθητὴς. — (Μετὰ σκέψιν). . . Βασιλεῖδάς τ!

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Πολλὰ, πολλὰ, πόρα πολλὰ γράμματα ἔχω αὐτὴν τὴν εβδομάδα. Ἡ ἀναμνήσις τῶν συνδρομῶν ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς πολλοὺς φίλους μου συγχρόνως νὰ μου γράψουν ἑπεξετα, ἐπειδὴ ἐβράδυνεν ἔλιγον τὸ παρασπῆνον διπλοῦν φυλλαδίον, ἐβράδυνε νὰ γράψῃ καὶ ἡ ἀλληλογραφία τοῦ παρόντος, ὥστε εἰς τὸ διάστημα αὐτὸ συνασπρευθήσαν καὶ ἄλλαι ἐπιστολαί, εἰς τὰς ὁποίας θαπανταῦσα κανονικῶς τὴν προσεχὴ ἐβδομάδα.

Κροκοπέπιλος Ἡὼς, διὰ νάλλῃξεν ψευδῶνυμον πρῆπει γὰ συμμορφωθῆς με τὸν Κανονισμὸν τῶν ψευδῶνυμων (ἴδε φυλ. 25, σελ. 196.) Κόρη τοῦ Ζαλόγγου, εἰ ὅσον μοὶ προσεῖναι, αὐτὸ ἐπέλεγε ὡς νέον σου ψευδῶνυμον. Καὶ τῶρα φρονίσις νὰ μᾶθῃ καὶ τὸν περίφημον χορὸν τῶν γυναικῶν τοῦ Ζαλόγγου. Πρὸς ταῦτα νὰ συμβουλευθῇ ὄχι χωροδιδάσκαλον, ἀλλὰ τὴν ἱστορίαν.

Τουρκομάνιδαν, Μέλλουσαν Καλλιτέγχιδα, Ζεβάρ και Στέφανον Κ. Βουβλιανόν — ή Μέλλουσα Καλλιτέγχις με τὸν Θανααστήν τὸν Ὁραϊὸν Τεγγῶν, Τί με μέλει, Ἔτσι θέλω, Μαθρον Πόγγηπα, Μοτάκρηνη Λαράν, Μπάρετα Νικολήν, Δέαν, Ὀλυμπιωμένη, Μαρίας Παυλάκη, Βασιλικήν Σταμάτη και Φιλόμουσον — ή Τί-Τί-Μποδυ-Μποδυ με τὸν Ἐθνικὸν Ἔγνον — ή Σαρθή Γαλανομάτα με τὸν Μόλκον και Κόντε-Ραπατάκην — ή Ραγδαία Βροχή με τὸν Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα, Γενναίαν Σουλιωτίσαν και Μολόρον — ή Σαρθή Καλιτέγχις με τὴν Ναυτοπούλαν, Μόλκον, Ἔτσι μάρξαι και Τί με μέλει — ή Ἀραπίκος με τὸν Τοῖν-Τοῖν, Ἀγκυρὰν τῆς Ἐλπίδος και Ἐβτέρωην — ή Ζαχαρίας με τὴν Ναυτοπούλαν, Τοῖν-Τοῖν, Ἑλληνικήν Σημαίαν, Συριακὸν Δουκοῦμι, Μαρίας Παυλάκη, Χριστίναν Δουλίδα, και Βασιλικήν Σταμάτη — ή Ἑλλησοργος με τὸν Κόντε-Ραπατάκην και με τὴν Σαραντήν — ή Μπαμπού τῆς Ἀφρικῆς με τὴν Νουμήν Κάλωδ, Φιλέγγον Ξελιδόρα και Μόλκον — ή Κιθαρωδὸς Ἀπόλλων με τὸν Γαλασινὸν Κόσμον, Πρωτομαγιάν και Ὁραϊὸν Κέρκον — ή Μοῦρτζουλος με τὸ Τρογοτάκι, Ἦσυχο Ἀεράκι, Λευκὴν Φουσταγιέλλα και Τοῖν-Τοῖν — ή Ἐπερασπιστὴς τῆς Πατρίδος με τὴν Ἀφροδέσαν και Ἀστροφεγγιάν — ή Φιλόσοφος Ἀναγνώρας με τὴν Λευκὴν Χίονα και Φιλέγγον Ξελιδόρα — ή Παλ-Λικάρη τῆς Λατίας με τὸν Νικηφόρον τὸν Βροντήν, Τρογοτάκι και Ἀστροποταμίτην — ή Ἰπποδία με τὸν Ὀκνήποδα Ἀχιλλέα, Ἀστροφεγγιάν και Συριακὴν Σφιγγά — ή Τρογοτάκι με τὸν Λευκὸν Ρόδον, Ἀγκυρὰν τῆς Ἐβνυχίας, Χ. Καρέσον, Ἑλληνικήν Καρδιάν, Γλυκείαν Ἐλπίδα, Κρυσο Φιλιάκι, Μικρὸν Συμπαθητικὸν, Μαθρον Πόγγηπα και Ὁρφέα — ή δὲ Ἀλέξανδρος Ὀκονομίδης με τὸν Ἀλέξανδρον Μανουδιήν, Γενναῖον Καλλικρατίαν, Ἐμμανουήλ Ἰωαννίδην, Καλὸν Γεῖσινα, Κωνσταντικὸν Σημαίαν, Δευτέρωιδον Λευοῖναν, Λέοντα τῆς Νευμάς, Μαρίας Κωνσταντοπούλου, Παναγιώτην Θ. Λαζαρίδην, Πολυζήτην Γροῦτα, Στέφανον Κόκτον, Παρ. Δ. Σκέφρον και Ὁραϊὸν Δοράδα (εἰς θεοὺς δέχονται ἐπ' ἑαυτοῦ δύναται νὰ στείλῃ πρῶτος.) Ἡ Κροκόπελος Ἦδος με τὸν Κεφαλον, Μικρὸν Μάγισον και Ἀπτερον Νίκην. — ή Κόρη τοῦ Ζαλόγγου με τὴν Κόρην τοῦ Πηλῶν. — ή Ὁρφέος με τὴν Συριακὴν Σφιγγά, Τί-Τί-Μποδυ-Μποδυ, Ἀφρομένον Κέμα και Συριακὸν Δουκοῦμι. — ή Λευκὴ Φουσταγιέλλα με τὴν Μέλλουσαν Καλλιτέγχιδα, Ὁραϊὸν Δοράδα και Ἀλέξανδρον Ὀκονομίδην. — ή Κολοσσὸς τῆς Ρόδου με τὴν Ἀγρίαν Ἀμερικανίδα, Γλυκείαν Ἐλπίδα, Ἀλέξανδρον Ὀκονομίδην (με τὸν ὅποιον δέχεται πολὺ εὐχαριστίας νὰ ἔχῃ ἀλληλογραφίαν) Κόρη τοῦ Γαλοῦ και Λευκὸν Ρόδον. — ή Φασαρία με τὴν Ἀφροδέσαν, Τοῖν-Τοῖν, Δὺρ Κολοσσὸν Πάτερων, Καρδεριαν, Μέλλουσαν Καλλιτέγχιδα, Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα, Τί-Τί-Μποδυ-Μποδυ, Ἑλληνικήν Σημαίαν, Δέαν και Ναυτοπούλαν. — ή Ἀστροφεγγία με τὸ Ταπεινὸν Ἴον, Ἀρχιτέκτον, Ὁραϊὸν Κέρκον, Τί-Τί-Μποδυ-Μποδυ, Κροκόδειλον τοῦ Νεῖλου, Ἑλληνίδα Καλλιτέγχιδα, Ποιήτριαν Σακφῶ και Λευκὴν Ἀγκυρὰν. — ή Διμοῖλια Ἐμαρμένη με τὸν Κεφαλον. — ή Τροφιήσιος Ἀδμοῖς με τὸν Τοῖν-Τοῖν Τοῖν-Τοῖν, Μαθρον Πόγγηπα και Ναυτοπούλαν. — ή Ὀλυμπικός Ζεὺς με τὴν Ἀφροδέσαν και τὴν Φαγιόσιαν Φιλιππαιὸν — ή Ἔτσι μάρξαι με τὴν Πάλλουσαν Καρδιάν, Τοῖν-Τοῖν, Τικ-Τακ και Ρομφοπούλαν.

Ἄπο ἓνα γλυκὸ φίλκι στέλλει ή Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: Δευκὴν Φουσταγιέλλα (φίλην μου ἀπὸ τοῦ ὄν και ἀεί και εἰς τοὺς αἰῶνας τὸν ἀκλῶν, ἀμήν!) Ἄμμα τοῦ Ἥλιου, Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα, Φιλόμουσον Παῖδα, Γαβριὴλ Κορβιανόν, Ἀγκυρὰν (ή μωπία, ἔταν δὲν εἶνε διακοσμητικὴ, θραπέυεται τὸσον εὐκόλα!) Ποιμενικήν Φλογέραν (ἀναλβῶς τοῦ βέρου, τὸ ὅποιον θὰ ἔχῃ τὸ βραβεῖον, πρέπει νὰ μου στείλῃ και τὸ γραμματῶνον ὥστε πρέπει πρῶτα νὰ το βῶ.) Ἰακχον Βάκχον (ναι και ἤρῳασε) Ἀρεμοσπρόβελον, Ἰωνικήν Ἀγκυρὰν, Ἠρῶ Ι. Διαμαρτίδου, Κόμητα Μορτεχρίστον (δὴ τὰ φυλλάδια πρέπει νὰ μου στείλῃ δρ. 1, 10. και νὰ σημειώσῃ πάλιν τοὺς ἀριθμοὺς.) Παπαροῦνην τῆς Περτέλης, (ἀλήθεια, τί πιστὴ κοττοῦλα ή και μὲν!) Φλογεράν Ἀκτίνα τοῦ Σουλίου, Θανααστήν τὸν Ὁραϊὸν Τεγγῶν, (ἔστειλα) Ἐπερασπιστὴν τῆς Πατρίδος (πᾶ ἅμα μου γράφει και ή Κροκόπελος Ἦδος, περιεργον 1) Νεράϊδαν Μαντζουράναν, Μαρίας Γ. Μπουρατινίου, Ἰριδα, Κόντε Ραπατάκην (τί νὰ σου πῶ, δὲν τὸ ἐνόησα τὴ καλαμπούρι!) Τοῖν-Τοῖν (μὰ κ' ἐγὼ ἔγω τὴν καλλιτῶν ἰδίαν περὶ τοῦ φίλου μου ἐκείνου.) Ἥλιον (εἶπα ὄχι!) Ἡμερο Γατάκι (θὰ μου γράφῃ τώρα πλέον συχνά;) Ἀνδρέαν Δημ. Κωνσταντινῶν, Αἰμυλιαν Ἐμαρμένην (ή ὅποια μου γράφει διέφερα ἀσπείδωτα διὰ τὸ φευδιάνον Κεφαλον.) Κεφαλον (ὅρατον τὸ ἔμμετρον παιδικὸν πνεῦμα και θὰ δημοσιεύῃ.) Ἀρχιτέκτον (ποῦ εἶρε τῶνον νὰ γράφῃ τὸ ἀσπείδον τὸν και εἰς αὐτὴν ἀκμήν τὴν τυπικὴν ἐπιστολὴν τῆς ἀνανεώσεως!) Σωτήριον Σοφριανόπουλον, Πέτρον Γροῦτάρην, Δημήτριον Στεριώδη, Ἔτσι μάρξαι, (πραγματικὸς δραματικωτάτης ή συνένεσης!) Φροσούλαν και Κωνσταντίνον Ι. Καμποροροῦλου, Κατρίαν Δ. Ράλλια, Μαρτινῶν Δ. Ἀρτέμη, Α. Θ. Πολυδωδὴν (ἔλαβα.) Μαρίας Σ. Καλοκορονδουλή, Πεταλοῦδαν τὸν Σερραῖν, Παχὸν Τσίρον (τὸ ἔστειλα περιεργον ἑμῶς νὰ σου στείλων χωρὶς νὰ προτείνῃ!) Ἀστροδέσαν Νόκτα, Ζαπτιδα, Τί-Τί-Μποδυ-Μποδυ (καλλίτερα ὄχι, δι' ἐκεῖνο ποῦ μου γράφεις.) Πάτροκλον Α. Παυλίδην, Ἐπιδοφόρον (τὸν ἵποτον συλλυποῦμαι διὰ τὸν θάνατον τῆς ἀγαπῆτης του μᾶμης.) Δευκὸ Μανουσίκι, Γλυκεῖαν Ἀηδόνα (θὰ εἰδοποιήσω λαμπρὸν αὐτὰς ποῦ σου ἔστειλαν, διὰ ἐχάθησαν τὰ τετράδια των, εἰς τὸ Ταχυδρομειὸν) Πηλεόστην Κοκκινοπούλου, Ὁναγιγέθνα, Τρικυμωδὴ Μαλέαν (βλέπετε διὰ κατ' ἕνεκεν ἢ δι' αὐτὸ ποῦ μου γράφεις.) Αἰκκτον (ἀ, ὄχι, δὲν ἔχεις δικαίωμα και εἰς ἄλλον, ἐπειδὴ ἐκέρδισες μίαν συνδρομὴν τοῦ 1898 εἰς τὸ Λαχίτιον!) Ἑλλησοργον, Θανάρι τοῦ Καραμαυτᾶ, Ἰουήνην Σ. Σωτήριον, Ἐρμῆν τοῦ Πραξιτέλους (ὁλοκλήρου περιττόν νὰ το γράψω!) Ἀσπὸν τὸν Ὁρφέον (λαμβάνονται ἐμπροθέμως.) Ἰουλιαν Τριανταφυλλίδον, Μέλλουσαν Καλλιτέγχιδα (ἦτο τυπογραφικὸν λάθος παρελήθη ἡλόκληρος γραμμὴ, χωρὶς νὰ το ἐνοήσω.) Ἰωάννην Ἀριστοφίδην, (και ή λύσις; ποῦ εἶνε;) Δωροθέαν Παπαλοῦ, Ναυτοπούλαν, Φιλέγγον Κόρη, Ἀερόμητον Θαλασσομάχον, (περιμένο.) Κόρη τοῦ Πηλίου (φαίνεται διὰ ἦτο ἐκεῖνος ὁ συνδρομητῆς μου, ὁ ὅποιος ἦθε τώρα εἰς τὰς Ἀθήνας, με ἄλλους φίλους μου.) Μαρίας Χριστόφ, Καρδεριαν, Νύμφην τοῦ Αἰγαίου (ἔγενεος τώρα καλά;) Ἀνθιμμένην Λεμονιάν, Ἐβτέρωην, Ζωήν Ζαλακῶνα, Σημαίαν τῆς Ἀγρίας Δαύρας (ἔστειλα.) Ταρίαν Ταρῆλα, Ἀρδαλοῦσαν, Ξελευκὸν τὸν Κερανοῦν, Κροκόδειλον τοῦ Νεῖλου, Μαρίας Ἀναστασίαν, Ἀνθιμμένην Μαργαρίταν, Ἀστροπήν, Δημητρίον Βαρωνάκην, Ἰάσωνα Ν. Γεωργιάδην, Κασιόπουλον (ἔλαβον.) Γενναίαν Ἐλιθίδα (ἦτο λάθος τυπογραφικὸν) ή Μ. Καλλιτέγχις ἐκείτης ἀλληλογραφίαν με τὴν Ἑλλη-

νικήν Σημαίαν, Ἐμφορῶσα εἰς ὅ,τι ἔγραφες περὶ αὐτῆς.) Ἀρδαίαν Μαθρον και τοδελοφία της Κωνσταντίνου και Γαλατείας, Δεσφαιαν Ἀνθος, Ἀγκυρὰν τῆς Φιλίας, Ἀλύσην (εἶνε και ἔχουν) Σααρθαλιάρην, Τροχυροσούστον (δὲν ἀμφιβάλλω!) Ἦσυχο Ἀεράκι, Μεσολιγγίται. Ἀστροῦλαν (ὅ,τι μου ἔγραφες ἔκαμα, ἀγαπητῆ μου.) Ἀρκαν Τζιζοῦ, Ποιήτριαν Σακφῶ (θὰ τα εἶπω ἅμα εἰς τὸ προσεχῆς.) Λευκὴν Χίονα, Ἐρδῶτον Στρατιώτην (τί λεπτὰ ποῦ ἔχονογραφεῖς!) Βιγλαν, κτλ κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 28 Ὀκτωβρίου δάπαντῶσα εἰς τὸ προσεχῆς.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 5 Δεκεμβρίου ἔ. ἔ.

564. Συλλαβόγραφος.

Τὸ ὄμοιον πρῶτα γράμματα, τὸ τρίτον μου φαίνεται, τὸ αἰνολὸν μου στρατηγὸν ἀρχαῖον ἀπαρτίκε.

Ἐστέλη ἀπὸ τοῦ Φιλέτου.

565. Στοιχειόγραφος.

Ἄπο ἓνα λιμανάκι γράμμά α ἂν ἀποβάλῃς, Παρευθὸς και ρευκόλιαν εἰς βουτὸ μετὰβάλλεις.

Ἐστέλη ἀπὸ τοῦ Ἀρχιναύαρχου Θεμιστοκλέους.

566. Πυραμῆς.

Νάντικατασταθῶ-
 + σιν οἱ σταυροὶ διὰ
 + γραμμάτων ὡστε νὰ
 + ἀναγινώσκειται τὸ δ-
 + ομοιοποταμοῦ τῆς
 + Εὐρώπης, αἱ δὲ ὀκτώ στίγματα τῆς βάσεως
 + μετὰ τοῦ ἐν τῷ μέτῳ αὐτῶν σταυροῦ νὰ
 + σχηματίζωσι τὸ ὄνομα βασιλέως τῶν Μυ-
 + κηνῶν, αἱ ἔξ ἀνωτέρως τὸ ὄνομα ἀρχαίου
 + ποιητοῦ, αἱ ἄλλαι τέσσαρες τὸ ὄνομα ἡῶσου
 + τῆς Ἑλλάδος, και αἱ ἄλλαι δύο τὸ ὄνομα
 + Θεᾶς.

Ἐστέλη ἀπὸ τοῦ Δελφίνος τοῦ Βύζαντιν.

567-571. Μαγική Συλλαβή.

Δι' ἀντικαταστάσεως ἐνὸς ἀσυνδῆκτου γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μιᾶς συλλαβῆς, πάντοτε τῆς αὐτῆς, σχηματίσων ἄλλαι τόσας λέξεις:

Κάρολος, ἦος, νέος, λείαινα ροῦς.
 Ἐστέλη ἀπὸ τοῦ Τρομάρα.

572. Διπλῆ ἀκροστιχίς.

Τάχρικὰ γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσαν ὄνομα ποταμοῦ, τὰ δὲ πρῶτα ἀντισφραγῶς ἀναγνωσθέντα θύρῳ. 1, Πρῶτη ἐπαρχία τῆς Τουρκίας. 2, Θεὸς τῶν Αἰγυπτίων, 3, Πηλῶν. 4, Ποταμὸς. 5, Εἶδος λίθου. 6, Καρπός.

Ἐστέλη ἀπὸ τοῦ Τοῖν-Τοῖν.

575. Ἑλλησοδύμωφονον.

ω-η-α-ω-
 Ἐστέλη ἀπὸ τοῦ Ἀτρομήτου Οὐλασσομάχου.
574. Γρίφος.
 Εἶδον ὅς κακοῖς ἄ τέρφεις.
 Ἐστέλη ἀπὸ τοῦ Ναυάρχου Κοδριγκιῶτου.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 18 Σεπτεμβρίου 1897.
493. Ἀναπαράδι (ἀνά, παρά, διά). — **494.** Ἡ γὰτα ποῦ κάθεται εἰς τὴν καρέκλα και πηδᾷ και φεύγει. — **495.** Ἀνακίς, Θεμιστοκλής, Κλεόμβροτος, Διόανδρος. — **496.** Ἄκουε πολλὰ και λήλει ὄλιγα. — **497.** Ἡ καλὴ ἡμέρα ἀπὸ τὸ πρῶν φαίνεται.